

Hồi 13

Ác Tăng Đền Tội

Tô Hùng nói dứt lời, đưa mắt nhìn Quân Vũ cười lớn, rồi tung chân đá hòa thượng áo xám lộn nhào mấy vòng.

Đoạn chàng cởi dây lưng bằng cuộn dây mè, treo ngược hai chân nhà sư lên một cành cây, đồng thời điểm vào hai huyệt Khúc Trạch và Mạch Môn của lão.

Xong lại mượn một mớ cành lá khô đánh lửa đốt cho khói lên cuộn cuộn, xông thẳng vào mũi hòa thượng áo xám đó.

Hòa thượng nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, mồ hôi toát ra như tắm. Hai tay lão bị điểm huyệt không còn cử động được nữa, còn Tô Hùng lại đứng sát một bên, mỗi khi lão cử động thì lại tức khắc điểm vào các huyệt.

Quân Vũ đứng một bên, thấy thế lòng không chịu nổi. Tuy hòa thượng không phải là người tốt, song dùng cực hình tra tấn để bắt lão khai thì Quân Vũ không nỡ. Chàng đưa mắt nhìn Tô Hùng thì thấy Tô Hùng rất hứng thú trước hành động đó.

Quân Vũ nghĩ thầm:

“Tô Hùng xem tướng mạo nhu nhã, sắc đẹp như con gái, tại sao lương tâm có thể ác hiểm như vậy ?”

Hòa thượng tuy không bị đánh đập gì, nhưng bị khói ngột thở, không sao chịu nổi, đành phải la lên, xin dung mạng.

Tô Hùng mở bỏ hòa thượng xuống, rồi cười ngạo nghễ nói:

- Thế nào? Nếu người không chịu khai thì ta sẽ thử các món tân kỳ khác. Người có gan nữa chăng ?

Cái đầu trọc của hòa thượng đã bị lửa đốt sém da, bỏng đi một vạt lớn, nên mặt quá lịm đi, dần dần mới hồi tỉnh đáp:

- Người thiếu nữ đã bị các sư đệ đồng môn của ta tiếp dẫn đi rồi.

Tô Hùng nhướng mắt, cười nói:

- Như vậy đồng đảng của bọn người đâu phải ít ?

Hòa thượng đôi mắt bị khói đỏ hoe, nhưng cũng tỏ ra giận dữ, nhìn Tô Hùng:

- Đúng vậy ! Dầu ta có chỉ chỗ cho các người, thì các người cũng không đủ tài đến đó để đoạt lại thiếu nữ kia.

Kim Hoàn Nhị Lang Tô Hùng cười hề hề hỏi:

- A ! Người còn dùng bọn đồng đảng để hăm dọa chúng ta. Người cứ thử nói ra xem chúng ta có dám đến đó phá nát sào huyệt của đồng bọn người không? Nhưng ta nói cho người biết, nếu dối trá thì đừng trách ta ác độc đó nghe.

Hòa thượng thở dài một hơi, nói:

- Nếu muốn tìm gặp thiếu nữ áo đỏ thì hãy tìm đến Đại Hồ Sơn, Vân Vu Tự tìm người ,trụ trì chùa ấy tên là Thông Linh thiền sư.

Nói đến đó, lão hòa thượng ngừng một lúc rồi lại tiếp:

- Ta chỉ có thể nói như thế mà thôi. Ngoài ra, dẫu các người có hành hạ ta cách nào ta cũng chẳng thềm nói thêm gì nữa.

Tô Hùng cười gằn, nói:

- Nữ đệ tử của phái Côn Luân mà bắt đem về Vân Vu Tự để làm gì ?

Hòa thượng lạnh lùng mỉm cười nói:

- Cái đó ta không biết. Nhưng liệu sức hai người có dám mạo hiểm đến Vân Vu Tự không?

Tô Hùng cười ngạo nghễ, vụt một lần kiếm sáng lòa vớt qua, chiếc đầu trọc của hòa thượng đã văng ra hơn mấy trượng, máu phun đỏ ối.

Quân Vũ muốn cản lại, nhưng không kịp, thất kinh hỏi:

- Tô huynh, huynh làm sao có thể tin lời lão ác tăng này được. Hắn nói dối thì sao ?

Tô Hùng tra kiếm vào vỏ, nói:

- Mã huynh nói rất đúng, tên ác tăng này xảo quyệt lắm. Nếu không chém đầu hắn thì chúng ta cũng không thể tra vấn gì hơn.

Quân Vũ nói:

- Thì cứ để đỡ hắn, may ra thốt lộ một sơ hở nào rồi chúng ta sẽ lần mò tìm tòi. Tô huynh, chém đi thì ích gì ?

Tô Hùng nói:

- Hắn đã thốt lộ Đại Hồ Sơn, Vân Vu Tự, thì tuy ở đấy không phải là sào huyệt cũng có một tương quan nào. Chúng ta nên đến đó xem sao.

Quân Vũ hỏi:

- Lão đó lại khích chúng ta đến đó là ý gì nhỉ ?

Tô Hùng vừa cười vừa đáp:

- Có lẽ lão muốn chúng ta đến đó để mượn tay kẻ khác hại mạng chẳng ? Nếu như vậy Thông Linh thiền sư nếu không phải người ẩn cư cũng là kẻ giang hồ quái kiệt rồi. Trước đây tiểu đệ có nghe một số tên cướp biển giải nghệ, sống cuộc đời ẩn hiệp an nhàn. Chẳng biết Thông Linh thiền sư thuộc vào hạng nào.

Quân Vũ nói:

- Cái cần biết hiện nay là chúng ta làm sao tìm được sào huyệt của bọn ác tăng này. Biết đâu Vân Vu Tự chẳng phải là chỗ ẩn trú của bọn này.

Tô Hùng lắc đầu:

- Tiểu đệ không tin như thế. Vì nếu là sào huyệt của hắn thì chẳng bao giờ hắn dám chỉ ra một cách rành rẽ như vậy. Nhưng không hề gì, nếu Mã huynh muốn đến đó cũng được. Hai tên ác tăng này đã biết rõ tông tích Thông Linh thiền sư thì dĩ nhiên Thông Linh thiền sư cũng phải biết tông tích của hai tên ác tăng ấy. Chúng ta đến Vân Vu Tự tìm hỏi Thông Linh thiền sư. Nếu lão ta là người chân tu tất sẽ chỉ sào huyệt của chúng cho chúng ta. Nếu Thông

Linh thiên sư không chỉ nẻo, tức là lão ta cũng có dính líu đến chuyện này rồi.

Quân Vũ nói:

- Đúng đấy, Tô huynh kiến thức rất rộng, muốn tìm tông tích Lý sư muội, không thể không đến Đại Hồ Sơn một phen.

Tô Hùng vừa cười vừa nói đùa:

- Lòng Mã huynh hiện nay chẳng khác con kiến đang bò trên nồi cơm, tiểu đệ đâu dám làm mất thời giờ quý báu của Mã huynh.

Dứt lời, Tô Hùng dắt con Xích Vân Truy Phong ra khỏi rừng nhảy vọt lên yên và bảo Quân Vũ:

- Mã huynh, mau lên ngựa. Chúng ta muốn đến Đại Hồ Sơn tất nhiên phải qua núi Cửu Lĩnh. Sau khi đến Lạc Hóa dùng cơm xong, chúng ta lại phải đi suốt đêm.

Quân Vũ nói:

- Vùng Cửu Lĩnh núi hiểm ngàn trùng, con Xích Vân Truy Phong tuy là một thần mã, nhưng cũng khó vượt qua muôn ngàn khe suối. Theo ý tiểu đệ nên giao ngựa lại cho Đặng lão tiên bối, rồi hai ta cùng đi bộ tiện hơn.

Tô Hùng cười lớn đáp:

- Xích Vân Truy Phong nếu không thể vượt qua đồi cao hố thẳm thì sao gọi là thần mã. Mã huynh cứ an lòng lên ngựa, chúng ta sẽ tiến về Đại Hồ Sơn.

Mã Quân Vũ nửa tin nửa ngờ, theo lời nhảy lên ngựa. Tô Hùng giật cương, ngựa chạy như tên bay. Chỉ trong chốc lát đã qua khỏi ba mươi dặm, đến bờ sông Chương Giang.

Tô Hùng ghì cương ngựa mặt lên trời rú lên một tiếng. Tiếng rú quái dị phi thường, làm rền cả không gian. Quân Vũ biết đó là ám hiệu của Thiên Long Bang nên không dám tò mò hỏi đến.

Bỗng nhiên ở giữa dòng sông xuất hiện hai chiếc thuyền con lướt sóng chèo vào bờ.

Tô Hùng nắm tay Quân Vũ bước xuống một thuyền, còn một thuyền có hai tên bộ hạ dắt con Xích Vân Truy Phong dẫn xuống.

Hai ghe chở người và ngựa lướt qua sông. Chẳng mấy chốc đã đến bên kia bờ rồi.

Tô Hùng nhảy lên bờ, quay đầu dặn hai tên đồ đệ chèo ghe:

- Các người có gặp Đặng lão thì nói là ta và Mã hiệp đã đến Vân Vu Tự rồi.

Dứt lời, Tô Hùng tươi cười nhảy lên ngựa cùng Mã Quân Vũ, giật cương cho ngựa cất vó.

Chỉ thấy bụi bay ngất trời như một trận cuồng phong. Tô Hùng muốn để Mã Quân Vũ thưởng thức cái kỳ tài của con thần mã, nên từ lúc lên yên đã buông cương. Ngựa chạy quá mau, làm cho người đi đường phải dừng chân mà xem. Nhưng chẳng qua họ chỉ thấy một cuộn mây đỏ theo gió bay vèo, không làm sao rõ được người ngồi trên lưng ngựa đó là ai.

Qua một lúc lâu, ngựa chạy được hai trăm dặm, Tô Hùng mới chịu dừng cương, thì bấy giờ đã đến địa giới núi Cửu Lĩnh rồi. Nơi đây có một thị trấn nhỏ gọi là Cao Hồ Tập.

Tô Hùng nhảy xuống ngựa, chỉ những đỉnh núi trùng trùng điệp điệp trước mắt, nói với Quân Vũ:

- Dãy trường sơn này là Cửu Lĩnh, chúng ta phải vượt qua dãy núi đồi liên miên này trước rồi đến Nghi Linh. Đến đó chúng ta còn phải đi thêm hơn trăm dặm đường núi nữa mới tới chân Đại Hồ Sơn. Tính ra, chúng ta còn phải trải qua hơn sáu bảy trăm dặm lộ trình nữa.

Mã Quân Vũ nóng lòng tìm Thanh Loan muốn đến ngay chân núi Đại Hồ, nên nghe Tô Hùng nói, chớp chớp đôi mắt đáp:

- Thế thì đêm nay chúng ta đi không kịp rồi ?

Tô Hùng mỉm cười đáp:

- Sáu bảy trăm dặm mà phải qua bao nhiêu hang sâu hố thẳm thực khó đoán trước được thời giờ. Ngay như tiểu đệ đây, kinh thân có hạng, song cũng phải một ngày một đêm mới có thể vượt nổi.

Mã Quân Vũ chung sống với Tô Hùng đã hai ngày, biết Tô Hùng võ công hơn chàng, lời nói của Tô Hùng tuy có vẻ thực tình song bên trong lại có ẩn một nụ cười, làm cho Quân Vũ thẹn đỏ mặt.

Chàng chưa kịp đáp thì Tô Hùng đã khẽ nói:

- Tuy vậy Mã huynh chớ lo! Chúng ta đã có con thần mã thì chỉ trong đêm nay chúng ta có thể vượt qua khoảng lộ trình đó. Mai sáng là Mã huynh đã đến Đại Hồ Sơn và gặp mặt sư muội nơi chùa Vân Vu rồi.

Dứt lời, Tô Hùng lại cười lớn, nắm tay Quân Vũ dắt vào một tửu điểm. Hai người ăn thật mau. Ăn xong, Tô Hùng mua thêm một ít lương khô rồi cùng với Quân Vũ nhảy lên ngựa. Con thần mã như hiểu được ý chủ, cất đầu rú lên một tiếng rồi chồm bốn vó chạy như tên. Trong chốc lát đã vào núi. Nhìn thẳng phía trước chỉ thấy đồi núi chập chùng và liên nhau như úp bát. Con đường không thể còn biết là bao xa nữa.

Mã Quân Vũ thấy thế núi càng vào sâu càng nguy hiểm, hang sâu hố thẳm, đường hẹp quanh co, trượt chân một cái có thể lăn nhào xuống vực nát thân lập tức.

Chàng nghĩ thầm:

“Nguy hiểm như thế này dẫu con Xích Vân Truy Phong là thần mã cũng khó tránh được nguy.”

Ý nghĩ vừa phớt qua trong óc thì Quân Vũ lại nghe một tiếng hí kinh hoàng, con Xích Vân Truy Phong cất vó trường mình nhảy qua một cái hố sâu dài hơn một trượng.

Chàng không kịp đề phòng, thiếu chút nữa bay xuống đất. Chàng phải dùng hai tay bấu lấy mình ngựa.

Con tuấn mã phóng qua khỏi vực lại nhảy lên sườn đồi, rồi bay qua vực. Cứ thế nó chạy như giông bão.

Quân Vũ nín thở nhủ thầm:

“Ôi ! Trong đời lại có giống ngựa tài tình như thế, thật quý thay.”

Dưới ánh trăng mờ, vó ngựa sải như bay. Nhiều vực sâu Quân Vũ chưa kịp thấy mà tuấn mã đã nhảy qua rồi. Chàng có cảm giác như mình đang bay trong mây gió. Chàng cũng không biết là đã qua bao nhiêu vực sâu hố thẳm, và bao nhiêu dốc đá cheo leo nữa.

Độ vài tiếng đồng hồ, Tô Hùng gò cương xuống ngựa, cho ngựa nghỉ hơi một chút rồi

lại lên yên tiếp tục hành trình.

Bây giờ trời đã về khuya, sương đêm gieo nặng hột, mà vó ngựa vẫn phóng đều trong cõi non ngàn hiểm trở.

Quân Vũ thấy Tô Hùng vốn quý con ngựa này, nhưng tại sao cứ bắt nó chạy mãi, lòng không an, thở thở hỏi:

- Tô huynh, Xích Vân Truy Phong tuy là thần mã, nhưng cứ chạy mãi như thế này cũng phải kiệt sức mất. Hay chúng ta tạm nghỉ ngơi đêm nay rồi ngày mai sẽ đi.

Tô Hùng khẽ cười đáp:

- Tiểu đệ chỉ sợ Mã huynh nóng lòng, dẫu có nghỉ lại đây cũng không sao ngủ được, nên phải chiều lòng Mã huynh đấy thôi. Thực ra, trên khắp giang hồ, từ lâu nay vì tánh tình tiểu đệ lãnh đạm không thể kết thân với ai. Trong đời tiểu đệ chỉ có hai người thân là thân phụ, và sư muội mà thôi. Nay có thêm Mã huynh nữa là ba người. Mã huynh đã là người thân của tiểu đệ rồi, thì dù Xích Vân Truy Phong có ngã ra chết mà giúp Mã huynh được việc thì tiểu đệ cũng vui lòng.

Mã Quân Vũ nghe Tô Hùng nói, giật mình nghĩ thầm:

“Tô Hùng tuy bên ngoài có vẻ đẹp rai, nhưng bên trong thâm độc phi thường. Cứ như hành động của hắn với tên ác tăng vừa rồi thì rõ. Bên ngoài vẫn cười tươi, mà lương tâm hiểm ác. Tuy nhiên hắn lại đối với mình rất nhân hậu, chẳng hiểu vì lẽ gì ? Vấn đề này thật khó xét đoán. Tuy nhiên, dù sao hắn đã có lòng tốt với mình thì mình cũng phải đối xử với hắn thật tình.”

Nghĩ như thế, Quân Vũ ôn tồn nói:

- Tô huynh đối với tiểu đệ tình nghĩa rất sâu xa, chẳng biết ngày nào tiểu đệ mới có dịp báo đền. Nếu sau này có xa nhau, tiểu đệ nguyện khắc ghi vào lòng.

Tô Hùng quay mặt lại, trợn mắt nhìn Quân Vũ tỏ vẻ bất bình:

- Đã là bạn thân nhau rồi sao Mã huynh còn câu nệ như vậy ? Lòng Mã huynh không thật đối với tiểu đệ chẳng ?

Quân Vũ vốn thành thực, nhưng bị Tô Hùng trách móc không biết phải nói sao ? Tuy nhiên Quân Vũ vốn là kẻ thông minh, vội tìm lời khỏa lấp:

- Tô huynh ! Lúc nãy huynh có nhắc đến tiểu muội của huynh. Người ấy chắc huynh cũng cảm mến lắm ?

Tô Hùng thở dài nói:

- Nó là Tô Phi Phụng, có thể gọi là một thiếu nữ sắc tài gồm đủ, khắp vùng Giang Nam không ai bì kịp. Nếu có dịp nào gặp gỡ, tiểu đệ sẽ giới thiệu với Mã huynh.

Quân Vũ muốn nói với Tô Hùng việc chàng đã gặp Tô Phi Phụng, nhưng chàng lại thôi, vì e Tô Hùng có thể hiểu lầm. Chàng định lúc nào gặp Tô Phi Phụng sẽ hay.

Hai người lại phi ngựa chạy nhanh hơn.

Con Xích Vân Truy Phong quả là con ngựa thần, càng chạy càng nhanh. Chưa đến canh ba, nó đã vượt qua khỏi Cửu Lĩnh Sơn, và đến huyện thành Nghi Linh.

Hai người xuống ngựa nghỉ một lúc, đợi cho ngựa ráo mồ hôi, rồi lại tiếp tục lên

đường. Chẳng mấy chốc họ đã đến rừng Mạc Phổ. Sức lực của con thần mã quả phi thường. Vừa đến canh năm thì họ đặt chân tại Đại Hồ Sơn rồi.

Tô Hùng nhảy xuống ngựa, thấy toàn thân con ngựa mồ hôi ra như tắm. Kể ra con thần mã vượt mấy trăm dặm đường đến đây cũng đã vất vả lắm rồi. Tô Hùng đưa tay sờ đầu ngựa, nhìn sững một lúc, nét mặt tươi vui đổi ra buồn bã.

Quân Vũ lấy làm lạ, chẳng hiểu vì đâu chàng trai này vui buồn lẫn lộn ?

Chàng thở thở hỏi:

- Tô huynh sao thế ?

Tô Hùng quay mặt, mỉm miệng cười, nói:

- Chỉ còn mấy tháng nữa con Xích Vân Truy Phong này không còn là của tiểu đệ nữa. Tiểu đệ nghĩ đến những lúc gian khổ mà quyến luyến.

Nói đến đây, nét mặt Tô Hùng lại trở nên vui tươi, lẩm bẩm:

- Nhưng tặng cho muội muội thì cũng như là của tiểu đệ. Nó là một cô gái kiều diễm nhất thế gian mà.

Dứt lời, Tô Hùng lại lấy đồ ăn trong túi trao cho Quân Vũ, và hai người cùng ngồi ghé trên một tảng đá bên đường tạm dùng bữa.

Quân Vũ vừa ăn vừa nhìn dãy núi trước mắt. Đó là đỉnh Đại Hồ Sơn. Núi tuy không cao lắm nhưng chiếm một địa thế rất rộng. Quần sơn liên miên ước hơn mấy trăm dặm vuông.

Chàng nghĩ thầm:

- Vân Vu Tự không phải là một ngôi chùa danh tiếng trong thế gian mà lại nằm trong quần sơn hoang vắng này thì chẳng dễ gì tìm được.

Nghĩ như thế, sắc mặt chàng đượm vẻ u buồn.

Tô Hùng biết Quân Vũ đang lo lắng, sợ không tìm ra Vân Vu Tự và Thông Linh thiền sư, nên cười ha hả, hỏi:

- Mã huynh nóng lòng tìm vị trụ trì chùa Vân Vu phải không?

Quân Vũ gật đầu đáp:

- Mấy trăm dặm núi rừng bao phủ, chúng ta dễ gì tìm gặp được.

Tô Hùng nói:

- Mã huynh cứ an tâm ! Có khi nào chúng ta đã đến Đại Hồ Sơn mà không tìm ra Vân Vu Tự? Không cần phải nhờ đến các tiểu phu và các người thợ săn để hỏi thăm, tiểu đệ cũng đã có cách tìm ra Vân Vu Tự dễ như chơi. Bây giờ chúng ta hãy nghỉ một lát dưỡng thần, rồi sẽ tính chuyện sau. Nếu Thông Linh thiền sư là một ác tăng thì chúng ta lại phải một phen đương đầu với lão.

Dứt lời, Tô Hùng ngồi xếp bằng trên mặt đá, nhắm mắt vận dụng nội công. Quân Vũ thấy Tô Hùng bảo đảm chắc chắn nên cũng an lòng ngồi dưỡng thần. Hai người đã có căn bản nội công khá cao, cho nên chỉ ngồi một lúc vận hơi thở đã thấy khỏe khoắn như thường.

Tô Hùng mỉm cười, đứng lên nói:

- Thôi, chúng ta vào núi.

Chàng thoăn thoắt nhảy lên một cụm đồi cao trước mặt, Quân Vũ nổi gót theo sau, và con Xích Vân Truy Phong cũng cất vó chạy sau cùng. Tô Hùng thuật khinh thân rất kỳ ảo, thân hình lanh lẹ như chim. Chỉ thấy áo vàng phất phới như một con én bay trong đám mây xanh. Trong chớp mắt chàng đã leo lên hơn mấy chục trượng cao.

Chẳng lại nghĩ rằng Quân Vũ không thể nào đuổi theo kịp, nên dừng bước quay đầu lại. Ngờ đâu Quân Vũ đã ở sau lưng chàng không đầy năm bước. Tô Hùng lại cười nhạt, phi thân tiến nhanh hơn. Lần này chàng vận dụng hết công lực, nên sức khinh thân nhẹ nhàng không thể tả. Chân vừa chấm đất đã nhảy tung lên, chuyển từ gộp đá này sang gộp đá kia, chỉ loáng mắt chàng đã lên xuống mười mấy cụm núi. Khi quay đầu lại thì thấy chàng đã bỏ xa Quân Vũ hơn một trượng.

Bây giờ mặt trời bắt đầu nhô lên, vừng đông sáng chói, muôn ngàn giọt sương lóng lánh nhuộm đủ màu. Cảnh sắc trong như pha lê. Rừng cây cao thấp sắp thành hàng, thành dãy, xây vòng dưới chân du khách, trông thật đẹp mắt. Dẫu ai có mối u buồn mà đứng trước khung cảnh đó cũng phải vui đi một phần lớn.

Tô Hùng đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi quay đầu nói với Quân Vũ :

- Mặt trời đã mọc, tại sao không thấy một tiểu phu nào cả ? Thế này chỉ còn có cách dùng lửa đốt rụi dãy Đại Hồ Sơn này, xem thử lão hòa thượng Thông Linh có chịu ra mặt không.

Quân Vũ nghe nói giật mình, trở mắt nhìn ra, rồi đưa tay chỉ vào một chòm cây tùng về phía bắc nói:

- Đàng kia, trong dãy thông xanh có lẫn màu đỏ, chắc là có một ngôi chùa ẩn trong đó. Chúng ta đến đó xem thử có phải Vân Vu Tự không ?

Tô Hùng gật đầu, nắm tay Quân Vũ nhảy vọt qua sườn đồi, chạy riết về hướng bắc.

Hai người vượt qua ba đỉnh núi, quả nhiên thấy giữa một khe lớn có ẩn một ngôi chùa, không có gì qui mô rộng lớn, nhưng phía trước có viết ba chữ rất uy nghi trên đầu cổng: Vân Vu Tự.

Từ cửa cổng bước vào, đã thấy hai cánh cửa chùa mở bét. Tòa chánh điện trống trơn, chỉ có vài ba pho tượng và mấy bình hương. Tuy nhiên đâu đâu cũng sạch sẽ. Trước sân chùa có sân rộng, trồng toàn thứ cây tùng, bá rậm rạp.

Tô Hùng đi trước, Quân Vũ nổi gót theo sau. Qua hết đoạn đá trắng, vừa bước lên bậc tam cấp, thì Tô Hùng quay lại nói với Quân Vũ:

- Thì ra Thông Linh thiền sư này là bậc chân tu cao đạo mà...

Chưa dứt lời, thì bên trong vang ra một giọng cười lạnh lạnh, và có tiếng hỏi:

- Hai vị thí chủ ở đâu, đến tìm Thông Linh thiền sư có việc gì ?

Tô Hùng và Mã Quân Vũ đều kinh hãi, liếc nhìn nhau.

Loáng mắt trước cửa điện, một nhà tầng cao độ hai thước, mặt áo xám, đứng sừng sững nơi đó tự bao giờ rồi. Nét mặt nhà tăng trắng toát như không có chút máu, mình mẩy ốm nhom, tinh thần bạc nhược, nhưng đôi mắt chiếu sáng ngời, tỏ ra một kẻ có công phu nội lực không phải thường.

Tô Hùng đưa mắt nhìn quanh một vòng, rồi nhìn nhà tăng, nói:

- Đại sư công phu nội lực khá lắm ! Đại sư đến đây lúc nào mà tại hạ không biết ?

Nhà tăng áo xám trở mặt nhìn thẳng vào mặt Tô Hùng, thần thái rất bình thản, nhovn một nụ cười nhạt không đáp.

Quân Vũ đã sống chung với Tô Hùng bao nhiêu ngày rồi. Chàng biết Tô Hùng càng tươi cười chừng nào, càng ra tay ác độc chừng nấy, nên chàng sợ Tô Hùng làm hỏng việc, vội chạy đến trước mặt cúi đầu chào nhà sư, và lễ phép nói:

- Tại hạ là đệ tử của phái Côn Luân, còn Tô huynh đây là tiểu chủ trong Thiên Long Bang. Chúng tôi đến xin bái kiến Thông Linh thiền sư, không có gì ác ý cả. Chỉ muốn hỏi thăm vị tiền bối một điều.

Nhà sư áo xám cười lớn hỏi:

- Hai vị đến tìm Thông Linh thiền sư chắc rõ quy củ rồi chứ ?

Quân Vũ nghe nói ngơ ngác, liền đáp:

- Điều đó xin nhờ ĩại sư chỉ dạy cho chúng tôi.

Nhà sư áo xám nhú mày hỏi:

- Ai để cho các người đến đây mà không cho các người biết qua về quy củ ?

Quân Vũ muốn kể lại sự tình cho nhà sư nghe, nhưng lại sợ nếu nhà sư đó là Thông Linh thiền sư có dính líu đến việc bắt cóc Thanh Loan thì tai hại không nhỏ, nên lại thôi.

Nhà sư áo xám thấy Quân Vũ không trả lời, trợn mắt hỏi:

- Do đâu mà rụt rè như vậy ? Nếu không ai nói cho bọn người biết rõ quy củ thì đừng mong tìm gặp Thông Linh thiền sư.

Tô Hùng đứng sau lưng Quân Vũ cười khẩy:

- Chúng tôi đã đến đây tìm Thông Linh thiền sư thì dễ gì không gặp mặt mà chúng tôi chịu trở về. Nếu thiền sư không ra mặt thì chúng tôi nổi lửa thiêu rụi Vân Vụ Tự này xem lão ta trốn nơi nào?

Nhà sư áo xám cười nhạt bảo:

- Được ! được ! Người cứ thử đốt chùa xem sao ?

Tô Hùng vừa thò tay vào bọc lấy đá lửa, vừa nói:

- Người tưởng ta hăm dọa à ?

Quân Vũ sợ Tô Hùng đốt chùa, nhảy ra can:

- Tô huynh hãy chậm tay, để chúng ta nói chuyện với lão xem sao đã.

Tô Hùng bỏ đá lửa vào túi, ngẩng đầu nhìn nhà sư nói:

- Nếu ta không nể lời bạn ta thì chùa này đã cháy rồi. Mà đã cháy nhà tắt ra mặt chuột.

Nhà sư áo xám đứng lặng lẽ, hỏi lại:

- Các người thực không biết qui củ của Thông Linh thiền sư sao ?

Quân Vũ thật thà đáp:

- Dĩ nhiên chúng tôi không biết mới nhờ đến đại sư chỉ dạy.

Nhà sư áo xám nói:

- Hai người quả không biết đến qui củ thì ta cũng tha cho, không nở xuống tay. Vậy phải rời nơi này tức khắc. Thông Linh thiền sư không dễ gì gặp được đâu ?

Dứt lời, nhà sư quay mình bỏ đi.

Mã Quân Vũ gọi gấp lại, nói:

- Đại sư xin lưu gót lại đã.

Nhà sư vừa quay lại, Quân Vũ đã lễ phép cúi chào và nói:

- Chúng tôi từ ngàn dặm đến đây chỉ mong gặp được Thông Linh thiền sư, nếu đại sư thương tình chỉ vẽ cho thì Quân Vũ này cảm ơn hết sức.

Nhà sư áo xám cau mày nói:

- Người muốn gặp Thông Linh đại sư thì hãy giao đấu với ta đây. Nếu thắng ta sẽ dẫn đến yết kiến.

Quân Vũ chưa kịp đáp lời thì Tô Hùng đứng sau lưng đã cười lớn, nhảy chồm tới nói:

- A ! Té ra điều lệ muốn gặp lão Thông Linh là phải giết người trước ư ? Nếu thế thì người xem đây.

Vừa nói, Tô Hùng vừa xuất thủ, điểm vào mặt nhà tu một chiêu Phân Vân Thủ Nguyệt

Tăng sư thấy Tô Hùng xuất thủ lạ như điện chớp, liền lách sang một bên tránh né. Tô Hùng nhấp nhoáng bồi thêm một lúc hai chiêu nữa. Lần này mà sư áo xám không lùi bước, mà vung tay dùng thế Cự Hổ Ngoại Môn trả lại, giải phá chiêu thế của Tô Hùng, rồi dùng ngón Hồng Ưng Lộ Đi chặt ngang qua gáy Tô Hùng.

Tô Hùng bước tới, nghiêng mình lách qua khỏi thế chưởng, rồi thuận tay điểm vào huyệt âm giao.

Nhà sư áo xám thấy Tô Hùngra tay quá ác độc, sợ hãi nghĩ thầm:

“Thằng này xem vẻ yêu kiều như một cô gái, thế mà thân pháp lại lạnh lẽ phi thường.”

Lão liền ngã ngửa ra đằng sau, nằm dài dưới mặt đất mới tránh khỏi đòn ác độc đó.

Tô Hùng cười ha hả nói:

- Thế nào? Người còn muốn thủ vài chiêu nữa hay thôi ?

Nhà tăng áo xám bị Tô Hùng nói khích, mặt trắng đỏ hồng, nhún mình nhảy dựng dậy và nói:

- Người ra tay trước nên chiếm ưu thế đâu phải là tài. Chúng ta hãy trao đổi vài chiêu nữa xem sao ? Nếu quả thật ta bại, ta sẽ dẫn người đến diện kiến Thông Linh thiền sư.

Tô Hùng đắc ý vội phát tay thành một vòng tròn, tươi cười nói:

- Đại sư đã có ý ấy, kẻ hèn này đâu dám chẳng tuân. Xin cùng đại sư lãnh giáo vài chiêu.

Áo vàng của Tô Hùng đã phát lên, thân pháp biến động, chàng cúi xuống đất, tay mặt dùng thế Song Long Thủ Châu điểm vào đôi mắt nhà sư áo xám.

Lúc này nhà sư áo xám đã thừa biết nét mặt của Tô Hùng càng tươi vui càng hiểm ác, nên đã đề phòng trước, tay trái dùng Thác Thủ Giang, tay phải dùng Bài Sơn vận chưởng công lại.

Tô Hùng thấy nhà sư áo xám đã thủ thế nên thu chưởng về, nhảy lên nửa từng trời bay

qua đầu hòa thượng.

Trong lúc chàng chưa đậu xuống đất thì nhà sư đã công tới một chiêu Kim Beo Lộ Móng đánh lên vai phải của Tô Hùng. Tô Hùng đưa tay gạt ra, nhưng vì chàng chân chưa đạp đất, không đủ sức giải khai thế độc của nhà tu áo xám, nên bị nhà sư đẩy lui ra ngoài ba bước.

Nhà sư áo xám trước đã bị hai tuyệt chiêu của Tô Hùng suýt vong mạng, giờ đây được dịp tấn công, liền tung mình nhảy theo bồi thêm hai chiêu nữa để quyết trả thù.

Lần này, hai người không ai nhân nhượng nữa, nhà sư áo xám càng đánh càng hăng, còn Tô Hùng tuy sức hơi yếu nhưng thế công dùng toàn là những đòn ác hiểm.

Quân Vũ thấy Tô Hùng bị ép, có ý muốn xông vào tiếp tay, lại sợ Tô Hùng bất mãn đành phải đứng bên ngoài nhìn vào.

Trong lúc đang giao đấu, đột nhiên Tô Hùng cười ha hả nói lớn:

- Vũ huynh ! Huynh xem đường quyền của nhà sư này có giống hai tên ác tăng trước đây chăng ?

Mã Quân Vũ để ý xem thì thấy quả y như lời Tô Hùng nói. Các tư thế của nhà sư này không khác gì hai ác tăng đã đánh cướp Thanh Loan vừa rồi. Hình như họ đồng một sư môn mà ra.

Quân Vũ thấy vậy tức giận, gọi Tô Hùng nói:

- Tô huynh ! Xin ngưng tay nhường cho tiểu đệ tiếp mấy chiêu.

Tô Hùng vừa đánh vừa cười, nói với Quân Vũ:

- Tiểu đệ muốn ra tay từ lúc nãy. Tại Mã huynh ngăn cản làm mất thì giờ. Bây giờ chắc Mã huynh không trách tiểu đệ độc ác nữa chứ ?

Mã Quân Vũ chưa đáp lời đã thấy áo vàng của Tô Hùng bay phấp phới, lượn qua lượn lại như bướm vờn bông. Nhà sư áo xám mặt mày biến đổi, có vẻ sợ sệt, tay chân luôn cố thủ, không dám tấn công nữa.

Quân Vũ ngạc nhiên đứng nhìn thân pháp của Tô Hùng, lòng khâm phục vô cùng. Chàng có biết đâu Tô Hùng đã sử dụng ba mươi sáu đường võ công tuyệt luân trong Lưu Vân Chưởng do Tô Bằng Hải đích truyền, một tư thế lợi hại bậc nhất trong giang hồ.

Qua mười cái đánh của Tô Hùng, nhà sư áo xám bị ép vào góc chùa đến nỗi mình mẩy đổ mồ hôi ra như tắm.

Mã Quân Vũ nghĩ thầm:

“Tô Hùng quen dùng những ngón độc, xuất thủ là đánh ngay vào tử huyệt của đối phương. Nếu nhà sư đó chết đi thì làm sao tìm ra Thông Linh thiền sư nữa.”

Chàng toan mở lời khuyên Tô Hùng chậm tay lại thì bỗng nghe nhà sư áo xám “á” lên một tiếng toàn thân ngã quỵ xuống đất, nằm chết lịm.

Xem lại thì Tô Hùng đã điểm trúng Kỳ Môn huyệt rồi.

--- oOo ---